



02 -03- 2018

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu pojedincu toga suda, Tamari Bogdanović, uz sudjelovanje Zvezdane Nađ Dujmović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja C.I.O.S. d.o.o. Zagreb, Josipa Lončara 15, kojeg zastupa opunomoćenik Jurica Tončić, odvjetnik u Zagrebu, Ulica Ignjata Đorđića 19, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, uz sudjelovanje zainteresirane osobe TECHTEX d.o.o., Varaždin, Adolfa Wisserta 3/a, koju zastupaju opunomoćenici, odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Josip Kozjak i Miroslav Rendić, Varaždin, Franjevački trg 11, radi predstečajne nagodbe, nakon održane usmene i javne rasprave, 27. veljače 2018.,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-423-01/15-01/701, URBROJ: 513-04/16-2 od 05. lipnja 2016. i zahtjev za naknadu troška upravnog spora u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška upravnog spora u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-423-01/15-01/701, URBROJ: 513-04/16-2 od 05. lipnja 2016. odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR02, KLASA: UP-I/110/07/15-01/8168, URBROJ: 04-06-15-8168-110 od 06. listopada 2015. kojim su utvrđene tražbine vjerovnika prema tablicama koje su sastavni dio rješenja. Utvrđeno je da ukupno prijavljene tražbine iznose 669.861.137,80 kn, ukupno utvrđene tražbine iznose 613.074.560,38 kn, te je ukupan iznos osporenih tražbina 61.314.305,29 kn. Utvrđeni su razlučni i izlučni vjerovnici, te da ukupan iznos osporenih tražbina ne prelazi 25% vrijednosti prijavljenih tražbina, zbog čega je utvrđeno da su se stekli uvjeti za nastavak postupka.

Tužitelj pobija zakonitost osporavanog rješenja i ističe da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, te su počinjene povrede odredbe članka 60. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi i članka 8. Zakona o općem upravnom postupku. Smatra da ima opravdani interes za pokretanje upravnog spora, jer su FINA i tuženik neosnovano osporili tužiteljevu tražbinu u iznosu od 34.102.917,00 kn. Tužitelj je u

prijavi tražbine od 21. srpnja 2015. pod točkom 5. specificirao tražbinu i naveo da se temelji na založnom pravu zasnovanom na nekretninama dužnika na temelju sporazuma o osiguranju tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 29. srpnja 2014. Uz prijavu su dostavljeni i zemljišnoknjižni izvaci za navedene nekretnine iz kojih je razvidno da je u korist tužitelja zasnovano založno pravo na nekretninama koje su u tom trenutku bile u vlasništvu dužnika pod broj Z-3214/14 od 06. kolovoza 2014. i to na temelju prethodno navedenih sporazuma. Radi se o četiri sporazuma sklopljenih 29. srpnja 2014. između tužitelja kao vjerovnika i tužiteljevog prednika VIS PT Tekstile d.o.o. Varaždin kao založnog dužnika, a koji čine sastavni dio okvirnog ugovora o međusobnim pravima i obvezama vezanim uz prodaju imovine odnosno prodaju i prienos poslovnih udjela od 29. srpnja 2017. – dalje novi okvirni ugovor, prilog 21a zabilježba Banfica, prilog 21b zabilježba zamjene zemljišta, prilog 21c zabilježba Županijskog suda Varkom i prilog 21d založno pravo kazneni postupak. Svaki od navedenih sporazuma o zasnivanju založnog prava ima snagu ovršne javnobilježničke isprave, a što je moguće utvrditi uvidom u članak 3.1. svakog od navedenih sporazuma i priložene potvrde (solemnizacije) privatne isprave javnog bilježnika Nikole Tadića, tako da nije osnovan navod tuženika da za navedenu tražbinu tužitelja ne postoji ovršna isprava, a što je rezultiralo pogrešnom primjenom članka 60. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi.

Predlaže sudu da poništi osporavano drugostupanjsko i prvostupanjsko rješenje i naloži tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove postupka u roku od 8 dana.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporavanog rješenja.

Predlaže sudu da bez održavanja rasprave odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba na tužbu se očitovala, da više nije, niti je bila vlasnik sporne nekretnine, pa tužitelju potpuno osnovano nije priznat status razlučnog vjerovnika. Naime, iz izvadaka zemljišnih knjiga koje prileže spisu, je razvidno da nekretnina na kojoj je upisano predmetno založno pravo u trenutku prijave tražbine više nije bila u vlasništvu dužnika, tj. zainteresirane osobe, a niti je to danas. Stoga u smislu Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi nije niti bilo uvjeta za priznavanje razlučnog prava vjerovniku jer takav status ima isključivo onaj vjerovnik koji ima založno pravo na imovini dužnika. Tužitelj nije naveo niti jedan zakonski razlog niti pravnu osnovu temeljem koje bi predmetni ugovori bili ništetni, već samo paušalno iznosi takve tvrdnje. Tužitelj nema pravni interes podnositi tužbu s osnova nepriznavanja svojstva razlučnog vjerovnika, jer isti zadržava založno pravo i pravo namirenja nad spornim nekretninama i to neovisno o statusu tražbine u ovom postupku. Tražbinu tužitelja nije osporilo vijeće, već sam dužnik i to sukladno članku 42., 60. i 67. stavku 2. navedenog Zakona. Naime, u pogledu predmetne tražbine tužitelja ne postoji suglasnost između dužnika i vjerovnika o postojanju i visini tražbine, te vjerovnik ne raspolaže ovršnim ispravama u odnosu na navedenu tražbinu. Stoga je evidentno da je navedene tražbine trebalo svrstati kao osporene, kako je to i učinjeno u rješenju o utvrđivanju tražbina. Uvidom u predmetne sporazume o osiguranju tražbina zasnivanjem založnog prava i to posebno u članku 3.1. istih, a na koje se poziva tužitelj, evidentno je da ovršna isprava postoji samo u dijelu koji se odnosi na ovrhu na nekretnini, te je temeljem tih sporazuma vjerovnik ovlašten provesti ovrhu isključivo na nekretnini, a ne i na drugoj imovini dužnika. Navedeno proizlazi i iz odredbe članka 1.4. predmetnih sporazuma gdje se navodi da je vjerovnik ovlašten temeljem ovog sporazuma tražiti ovrhu radi naplate osigurane tražbine isključivo iz nekretnina navedenih u članku 2.1. ovog sporazuma. Prijenosom prava vlasništva na nekretnini tužitelj je kao vjerovnik zadržao navedeno pravo prema trećoj osobi koja je vlasnik nekretnine, te nema drugih mogućnosti naplate prema dužniku, ovdje zainteresiranoj osobi temeljem navedenih sporazuma. Stoga je evidentno da tužitelj nema ovršnu ispravu prema zainteresiranoj osobi, tj. dužniku, jer u suprotnom bi tužitelj imao veća prava nego ona

koja mu daju sami sporazumi, jer bi se mogao naplatiti i iz nekretnina na kojima je zasnovano založno pravo i od dužnika, a što bi bilo suprotno samim odredbama članka 1.4. i 3.1. navedenih sporazuma. Tužitelj u prijavi tražbina navodi da je raskinuo predmetni okvirni ugovor na koji se poziva, te sve popratne sporazume, pa je nejasno zašto se onda poziva upravo na navedeni ugovor, ako istovremeno tvrdi da ga je raskinuo. Razvidno je da tužitelj nastoji manipulirati činjenicama kako mu odgovara, a sve u cilju kako bi mu neosnovano bila priznata nepostojeća tražbina u što većem iznosu. Zainteresirana osoba poziva se na članak 60. stavak 5. i 7. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, te ističe da je prvostupanjsko tijelo ispravno primijenilo sve zakonske odredbe, a što je potvrdilo i drugostupanjsko tijelo.

Predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Sud je održao usmenu i javnu raspravu u prisutnosti opunomoćenika tužitelja i opunomoćenika zainteresirane osobe, te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, na temelju ovlaštenja iz odredbe članka 39. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), o čemu je tuženik bio upozoren u pozivu za raspravu.

Opunomoćenik tužitelja u odnosu na raspravi zaprimljeni podnesak zainteresirane osobe zamolio je kratki rok za pisano očitovanje. U odnosu na navod da bi tužitelj imao veća prava nego koja su mu određena ovršnom ispravom smatra da je to netočno, jer tužitelj u postupku, a obzirom da je založni vjerovnik može donositi odluku da sudjeluje u predstečajnoj nagodbi bez obzira na svoja razlučna prava, a u ovom konkretnom slučaju pobijenim rješenjima FINA-e i Ministarstva financija mu je to onemogućeno.

Sud je odbio prijedlog tužitelja da mu se dodijeli kratki rok za pisano očitovanje na podnesak zainteresirane osobe, jer u podnesku nisu navedeni nikakvi novi stavovi koji već nisu izneseni u osporavanom rješenju i u odgovoru na tužbu, a opunomoćenik tužitelja se na ovoj raspravi i usmeno očitovao na navedeni podnesak.

Zainteresirana osoba zatražila je od tužitelja da se očituje u odnosu na navedenu činjenicu u tužbi da je novi okvirni ugovor tužitelj raskinuo, jer ako bi to bilo tako onda nema ni teoretske mogućnosti nešto potraživati s osnove raskinutog ugovora, a obzirom da je izjava o raskidu stavljena uz prijedlog tražbine.

Tužitelj se očitovao da se u postupku predstečajne nagodbe sve tražbine nakon prijave od strane dužnika priznaju ili osporavaju, a svi ostali pravni odnosi su predmet eventualnih drugih postupaka.

Ocjenjajući zakonitost osporavanog rješenja, te razmatrajući sporna činjenična i pravna pitanja, sud je izvršio uvid u sudski spis predmeta i spis tuženika dostavljen uz odgovor na tužbu.

Uvidom u osporavano rješenje od 05. srpnja 2016. sud je utvrdio da je žalba tužitelja odbijena, s obrazloženjem da je u postupku predstečajne nagodbe nad tužiteljem tj. dužnikom 06. listopada 2015. održano ročište za utvrđivanje tražbina na kojem su sukladno odredbi članka 60. stavka 2. i 3. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (Narodne novine, broj: 108/12., 144/12., 81/13. i 112/13.) utvrđene tražbine vjerovnika, o kojima postoji suglasnost o postojanju i visini tražbine između dužnika i vjerovnika, te za koje postoji ovršna isprava, kao i za one tražbine za koje nisu podnesene prijave vjerovnika, ali je njihovo postojanje i visinu naveo sam dužnik u izvješću iz članka 42. navedenog Zakona te je istoga dana doneseno i rješenje o utvrđenim tražbinama. Uvidom u priloženu tablicu prijavljenih/utvrđenih/osporenih tražbina za dužnika (redni broj 26. tablice koja je sastavni dio rješenja), razvidno je da obveza dužnika prema vjerovniku, tj. tužitelju sukladno izvješću dužnika iznosi 0,00 kn, iznos tražbine prema prijavi vjerovnika iznosi 7.578.426,00 kn, utvrđeni iznos tražbine je 7.578.426,00 kn, osporeni 0,00 kn, uz naznaku DA ovršna isprava postoji. Nadalje, pod redni broj 27. upisano je da obveza prema vjerovniku, tj. tužitelju prema

izvješću dužnika iznosi 0,00 kn, iznos tražbine prema prijavi 34.102.917,00 kn, utvrđeni iznos je 0,00 kn, osporeni iznos 34.102.917,00 kn, uz naznaku da ovršna isprava NE postoji. U odnosu na prigovor tužitelja da je tužitelj i u tom slučaju razlučni vjerovnik za navedenu tražbinu s pravom na odvojeno namirenje, tuženik ističe da su razlučni vjerovnici oni vjerovnici koji imaju založno pravo ili pravo na namirenje na nekoj dužnikovoj stvari ili pravu. Međutim, kako nekretnine na kojima postoji zabilježba, a upisane su u z.k.ul. navedenima u žalbi, nisu u vlasništvu dužnika, to je pravilno utvrđeno da tužitelj nije razlučni vjerovnik, već obični vjerovnik za taj iznos prijavljene tražbine. U postupku predstečajne nagodbe tražbine ne utvrđuje nagodbeno vijeće, već ono konstatira priznavanje, odnosno osporavanje tražbina od strane dužnika, na temelju tog izjašnjenja i prijave vjerovnika sastavljena je posebna tablica ispitanih tražbina u koju se za svaku pojedinu tražbinu unosi u kojoj je mjeri utvrđena, odnosno osporena, prema članku 60. stavku 5. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi. Nagodbeno vijeće donosi rješenje kojim odlučuje o tome u skladu s člankom 60. stavkom 7. navedenog Zakona, a sve osporene tražbine vjerovnika koje nisu prihvaćene u predmetnom postupku mogu se ostvarivati, odnosno utvrđivati u drugim postupcima, dok ocjena ništetnosti ugovora o kupoprodaji nije u nadležnosti ovog tijela. Predmet predstečajne nagodbe su nesporna dugovanja i potraživanja koja su u postupku utvrđena temeljem dostavljene vjerodostojne dokumentacije, a što je utvrđeno i u tablici koja je sastavni dio prvostupanjskog rješenja. Kako tužitelj za svoju ukupno prijavljenu tražbinu nema pravomoćnu ovršnu ispravu, te o tom potraživanju u iznosu od 34.102.917,00 kn ne postoji suglasnost dužnika i vjerovnika o postojanju i visini tražbine, žalba tužitelja je odbijena, a obzirom da se tužiteljevi prigovori temelje na pogrešnom pravnom shvaćanju mjerodavnih zakonskih odredaba, a za takvo stajalište tužitelja nema uporišta u odredbama Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi.

Odredbom članka 60. stavka 1. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi propisano je da se na prvom ročištu utvrđuju tražbine prema prijavama vjerovnika i ispravama dostavljenim od strane dužnika.

Stavkom 2. navedenog članka Zakona propisano je da se tražbine u pogledu kojih postoji suglasnost između dužnika i vjerovnika o postojanju i visini tražbine tog vjerovnika te tražbine za koje postoji ovršna isprava smatraju utvrđenim tražbinama, osim ako dužnik raspolaže javnom ili javno ovjerovljenom ispravom kojom dokazuje da je tražbina prestala.

Stavkom 3. navedenog članka Zakona propisano je da se tražbine u pogledu kojih nisu podnesene prijave vjerovnika smatraju utvrđenima ako je njihovo postojanje i visinu dužnik naveo u izvješću iz članka 42. i članka 67. stavka 2. ovoga Zakona.

Stavkom 5. navedenog članka Zakona propisano je da nagodbeno vijeće sastavlja posebnu tablicu ispitanih tražbina u koju za svaku pojedinu tražbinu unosi u kojoj je mjeri utvrđena, odnosno osporena.

Stavkom 7. navedenog članka Zakona propisano je da na temelju tablice iz stavka 5. ovoga članka nagodbeno vijeće donosi rješenje kojim odlučuje o tome u kojem su iznosu utvrđene, odnosno osporene pojedine tražbine.

Prema ocjeni suda, u postupku koji je prethodio donošenju osporavanog rješenja činjenično stanje je potpuno i pravilno utvrđeno i pravilno je primijenjeno materijalno pravo. Naime, u odnosu na spornu prijavljenu tražbinu tužitelja kao vjerovnika prema dužniku TECHTEX d.o.o. Varaždin, ne postoji suglasnost između vjerovnika i dužnika, niti postoji ovršna isprava, koja bi glasila na dužnika, pa je u upravnom postupku bilo osnove za zaključak da se radi o spornoj tražbini, koja u tom slučaju ne može biti predmetom predstečajne nagodbe sukladno prethodno citiranim odredbama Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, a upravo zato jer je ta tražbina nakon prijave vjerovnika tj. tužitelja osporena od strane dužnika, tj. zainteresirane osobe. Kako ukupan iznos osporenih tražbina ne prelazi iznos od 25% vrijednosti prijavljenih tražbina, to je tuženik pravilno

zaključio da su ispunjeni uvjeti za nastavak postupka predstečajne nagodbe, a tužitelju je u osporavanom rješenju dana pravilna uputa da se sve osporene tražbine mogu ostvarivati u drugim postupcima utvrđivanja i naplate tražbina koje tužitelj kao vjerovnik eventualno ima prema dužniku, te također nema zapreke da tužitelj svoju tražbinu osiguranu založnim pravom bilo kada naplati od bilo kojeg vlasnika iste nekretnine, a prema stanju u zemljišnim knjigama.

Iz navedenih razloga sud je osporavano rješenje ocijenio zakonitim.

O trošku upravnog spora tužitelja sud je odlučio na temelju članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima kojim je propisano da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora.

Sud zainteresiranoj osobi nije priznao trošak upravnog spora, iako je zainteresirana osoba uz tuženika uspjela u upravnom sporu, i to iz razloga, jer i u slučaju da je tužitelj uspio u upravnom sporu, trošak upravnog spora bi uvijek snosio samo tuženik, a nikada zainteresirana osoba, pa prema mišljenju suda, primjenjujući načelo razmjernosti, nije razmjerno da zainteresiranoj osobi koja nikada ne bi snosila trošak upravnog spora, bude dosuđena naknada troška u slučaju kada je zajedno sa tuženikom uspjela u upravnom sporu.

Stoga je sud na temelju članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presudio kao u izreci.

U Zagrebu, 27. veljače 2018.

Sutkinja:
Tamara Bogdanović, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (čl. 66. i čl. 70. ZUS-a).

DNA:

1. Odvjetnik Jurica Tončić, 10000 Zagreb, Ulica Ignjata Đorđića 19
2. Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak, 10000 Zagreb, Frankopanska 1
3. Zajednički odvjetnički ured Josip Kozjak i Miroslav Rendić, 42000 Varaždin, Franjevački trg 11
4. U spis

Za točnost otpisano – ovlaštenu službenik:
Snježana Miletić

